

افسانه وایکینگ ها یا دزدان دریایی

لغت وایکینگ (Viking) به مردمانی اطلاق می شود که در اوایل قرون وسطی در کشورهای چونی، نروژ، دانمارک و سوئد زندگی می کردند.

لغت وایکینگ (Viking) به مردمانی اطلاق می شود که در اوایل قرون وسطی در کشورهای چونی، نروژ، دانمارک و سوئد زندگی می کردند.

آنها این نام - وایکینگ - را به ارث بردند و به همراه آن معنی و برداشت نا مناسب از آنرا نیز به دوش کشیدند. چرا که سالها قبل لغت وایکینگ به معنی دزد - دریایی - بود و به گروهی از مردم آن منطقه اطلاق می شد که در قرن نهم با تاخت و تاز اروپا را درهم نوردیدند.

با وجود آنکه وایکینگ های قرون وسطی هیچ شباهت رفتاری با وایکینگ های قرن نهم ندارند اما هنوز هم در بسیاری از فیلم ها، کارتونها و داستانها از این مردم، تصویری وحشی ارائه میشود.

تحقیقات باستان شناسان اروپایی و روسی بوضوح نشان می دهد که اینگونه نبوده است. برای بسیاری از وایکینگ ها نحوه گذران زندگی غارت و چپاول نبوده است بلکه برعکس اغلب آنها از راه کشاورزی و ماهیگیری مایحتاج زندگی خود را تهیه می کردند. مجموعه لوازمی که توسط باستان شناسان کشف و بررسی شده نشان می دهد که آنها در زندگی عادی خود از داس، نیزه های ماهیگیری، بیل، کلنگ، گاوآهن و ... استفاده می کردند. و هنگامی که این وسایل را درکنار سایر شواهد تاریخی قرار دهیم بخوبی این نکته مشخص می شود که وایکینگ ها کشاورزان و ماهیگیران بسیار حرفه ای بوده اند.

آنها با استفاده از درخت های جنگلهای اسکاندیناوی، کشتی های بزرگ و معروف خود را می ساختند و بوسیله آنها به بازرگانی با کشورهای همسایه و یا سایر کشورهای اروپایی و حتی بخشهایی از آسیا می پرداختند.

وایکینگ ها توانایی خاصی در شکل دادن آهن داشتند و از آن برای ساخت ابزار کار و اسلحه استفاده میکردند. آنها با معاوضه این محصولات با طلا و جواهرات اروپایی برای خود زیورآلات می ساختند.

با توجه به مصالح موجود در منطقه اسکاندیناوی اغلب خانه های خود را از چوب و سنگ درست می کردند. توانایی آنها در ساخت دژهای محکم با لوازم اولیه فوق باعث برتری نسبی آنها بر اروپایی ها بود.

وایکینگ ها مردمانی جهانگرد و جستجوگر بودند. کشتی های آنها که بیشتر شبیه به قایق های باریک بزرگ بود، این قابلیت را داشت که سخت ترین شرایط دریایی - باران و طوفان - را تحمل کند. آنها از سواحل سوئد دریانوردی و ماهیگیری می کردند تا رودهای شرق اروپا که به دریای سیاه منتهی می شود و حتی تا خاور میانه.

با پایان گرفتن هزاره اول میلادی آنها توانستند به قسمتهای شمالی قاره آمریکا بروند و در آنجا سکونت کنند. یعنی چیزی حدود 500 سال قبل از آنکه کریستف کلمب در سال 1492 به آنجا برسد.

وایکینگ ها اعتقادات مذهبی بسیار قوی داشتند اما نه مانند آنچه در روم یا یونان مرسوم بود. همچنین ضعف بزرگ آنها ناتوانی در خواندن نوشتن بود که باعث شد تا اطلاعات امروزی ما از این قوم تا قبل از قرن سیزدهم بصورت داستان و افسانه باشد.

منبع: وبلاگ اوراق تاریخ